

SNÖ

Att han blivit kvar där nere i grustaget. Just den bilden. Pappa. Eller vad han skulle kalla honom. Far? Farsan? Rejsman? Lasse Rejsman? Det betydde egentligen ingenting, han mindes honom helt enkelt inte. Men han såg honom framför sig. Just så. Fortfarande kvar där nere. Liksom stående upprätt under jordmassorna. Stående där, väntande på att äntligen grävas fram. Befrias. Efter alla dessa år.

Så var det. Det var den bilden han bar på.

Han svängde av ner mot ån och såg ganska snart att vägen knappt användes längre. Sly tätt intill vägkanterna. Bitvis hade regn och snösmältning tagit med sig delar av vägbanan. Han krypkörde på lågväxel, smög runt groparna, kilometer efter kilometer.

När ån dök upp fattade han vad som hänt. Bron var borta.

Han stannade. Kastade ett öga på Kristian som sov med öppen mun, snarkande, huvudet uppkört mot sidorutan. Han sköt upp dörren, steg ut, gick ner mot ån. Brofundamenten fanns kvar. I lugnvattnet ett stycke nerströms skymtade något som kunde vara delar av själva brokonstruktionen. Han försökte sig på en gissning. Den mest troliga: en ovanligt häftig vårflod. Som vräkt hela bron över ända, vridit loss den från fundamenten. Och inget som hänt i närtid. Slybuskagen vid brofästet redan manshöga, metallresterna som stack upp ur betongen svarta av gravrost. Han stod kvar en stund. Moln av små mörka sländor steg plötsligt från strandkanten, drev som en tunn rök ut över vattenytan.

Han återvände till bilen. Kristian såg fortfarande ut att sova. En salivsträng ur mungipan. Han sträckte sig över, ruskade honom.

- Dags att vakna, Krika.

Den andre ryckte till, rätade upp sig, såg sig omkring. Sjönk nästan omedelbart tillbaka igen, slöt ögonen. Han ruskade honom på nytt.

- Kom igen nu. Vakna. Känner du igen dig?

Kristian nickade, utan att öppna ögonen.

- Ja ja. Javisst.

- Nej, det gör du inte.

Han skakade på huvudet, kisade ner mot ån.

- Och varför skulle du? Knappt så jag gör det själv.

Åratal bakåt i tiden. Femton. Om det räckte. Tjugo. De hade svängt in här mest på känn, följt timmervägen, gissat att den ledde ner mot ån. Och de hade haft rätt, efter någon mil dök strömmen upp. Lite abrupt, överraskande; en trång, inklämd forspassage, bergbranter runtom, längre ner ett band av mörka lugnvatten. De hade fortsatt över bron, stannat på andra sidan, gått ner längs vattnet, fiskat. Början av juli. Sent på kvällen. Värmen hade just kommit. Sparsamt med insekter. En del forsknott, smattrande mot ansiktet längs strömsträckorna. Ingen riktig skymning, ingen riktig natt heller, bara ett gråljus som tätnade. Framåt ett vände

de om. Stannade halvvägs på tillbakavägen, letade reda på en del torrvirke, gjorde upp eld i en brant, låg där, med utsikt över vattnet. Småpratade en del, drack av det som de hade kvar.

De hade varit ute några dagar, åkt småvägar, skogsbilvägar, tagit sig ner till vattendragen, fiskat. Han tänkte efter. Antagligen en av de sista gånger de gjort den här typen av utflykter.

Begynnande höst nu. Grått. Det hade regnat i veckor, av och till. Uppåt lågfjällen började björkskogen redan skifta i gult. Han kastade en blick på Kristian igen.

- Inte mycket vi kan göra här. Vi får vända. Eller vad säger du?

Inget svar. Han startade, svängde runt, vände tillbaka samma väg de kommit. Ute vid länsvägen körde han åt sidan, stannade, sträckte sig efter mobilen och öppnade den. Meddelanden och missade samtal började rasa in och han stängde den snabbt igen. Slöt ögonen, lutade sig bakåt.

- Jag är så inihelvete trött. Jag måste få vila lite. Sova. Det kan du väl stå ut med, Krika? Sov du med. Du verkar ju ha vanan inne.

Ett foto på dem båda tillsammans. Hemma hos Kristian och Marit, i villan uppe i Ede. Efter skidåkning. Ett motionspass i något av spåren nere vid skidstadion. Fotot taget just när de kommit hem igen, stod i hallen, svettiga, på väg ner i källaren och bastun.

Två bröder som hänger på varandra, armarna om varandras axlar. Gapskrattande. I vart fall han. Som spelar teater. Spelar över. Som vanligt. Grimaserar, lutar sig fram, nästan är på väg in i kameran. Medan Kristian bara ler. Himlar kanske lite med ögonen, som för att markera att han råkat hamnat bredvid en idiot. Begynnande medelålder. Ännu relativt välbevarade kroppsligen. I vart fall Kristian. Kompakt, senig. Långdistansare. Liksom impregnerad med styrka, uthållighet.

Han kom ihåg det här. Kom ihåg doften från furupanelen i hallen. Färgerna i huset. Åttiotalsbrunt, åttiotalsorange, åttiotalsgult. Som gjorde att allt krympte. Ytorna blev trängre, taket sjönk. Trygghet. Känslan av att befinna sig i ett skyddat rum, något ombonat, varmt. Och han kom ihåg själva turen i motionsspåret. Februari, antagligen. Han kom ihåg den där vassa kylan ute i spåret, hur den bet i ansiktet, kändes ända ner i lungorna. Blodsmaken i munnen i stigningarna där ingen av dem ville ge sig. Hur han hamnat på rygg ute i terrängen efter någon smått omöjlig kurva. Legat där stönande av smärta. Himlen högt ovanför, lacksvart. Broderierna av stjärnor på den mörka ytan.

Vem tog bilden? Marit? Det måste ha varit Marit, även om han inte hade något minne av det. Egentligen var det som om de varit ensamma. Ute i skidspåret, men också där inne i huset. Och han kunde inte minnas vad det pratat om, att de pratat överhuvudtaget. De hade funnits där intill varandra bara. Som han ville ha det. Allt han ville ha.

Fotot hade följt med honom. Genom flyttar, nya jobb, nya förhållanden. Och försvunnit någonstans på vägen. Varför kom han ihåg det nu? Det hade med sorg att göra, naturligtvis. Nästan allt hade med sorg att göra när det handlade om honom och Kristian.

Han vaknade av att han frös, rätade upp sig. Dörren på passagerarsidan stod öppen. Han tog sig ur bilen, såg sig omkring, ropade.

- Krika!

Mörkt ute nu. Fukt i luften, dimma. Han kunde känna vätan mot ansiktet. På andra sidan vägen ett vidsträckt myrområde med glesa dungar av tall och gran. Konturen av en åsrygg, nästan försvunnen i dimma och mörker. Han stod kvar, lyssnade, vände tillbaka till bilen. Tvekade ett ögonblick, startade och svängde ut på vägen.

Han körde långsamt, granskade vägbanan och vägrenen. Efter någon kilometer drog han en suck av lättnad, skymtade gestalten framför sig. Mitt på vägen. Den krumma och samtidigt tillbakalutade kroppshållningen. Gubbvaggandet. Han tutade ett par gånger, utan att få någon reaktion. Slutligen svängde han ut mot vägkanten, lät bilen stå på tomgång, hoppade ur,

sprang i kapp den andre, grep tag i honom, vred honom runt, drog honom med sig tillbaka till bilen.

- Här. In med dig.

Han hade öppnat bildörren, men hejdade sig.

- Du har pissat ner dig. Stå kvar. Stå kvar, sa jag!

Han tog ett par steg runt bilen, öppnade bagageluckan, rotade runt och fick fram en plastsäck. Återvände till brodern, drog säcken ett varv runt midjan på honom, närmast vräkte honom upp på sätet, slog igen dörren med en smäll. Gick runt, hoppade in och satte sig bakom ratten. Efter en stund vred han sig om mot brodern, betraktade honom. Såg tårarna som börjat leta sig nerför det insjunkna kinderna.

Han skakade häftigt på huvudet.

- Nej, nej! För helvete, du får inte tjuta!

Han satte händerna för ansiktet.

- Du får inte, fattar du? Jag står inte ut! Det går inte att leva då! Hör du det? Det går inte, det går inte!

Han tystnade. Efter en stund drog han efter andan, släppte ner händerna, såg på den andre igen.

- Känner du igen mig? Vet du vem jag är? Krika, vet du vem jag är?

Han väntade. Skakade på huvudet igen.

- Nej, det vet du inte. Du vet inte ett förbannat dugg.

Han körde långsamt vidare. Inga bilar. Inte underligt, varför skulle någon åka här? Fast det spelade egentligen ingen roll var man befann sig. Det fanns ändå någon som var på väg någonstans. Han tänkte på det. Vilken djävla liten skitväg som helst. Som den här. Alltid någon.

Han kastade en blick in mot skogen. Avtagsvägar som dök upp och försvann. Vägar in till ingenting. Utom mörker. Tystnad. Där det gick att bara sjunka. Utom räckhåll.

Han sträckte sig efter mobilen, slog på den. Det ringde. Han tvekade, så svarade han, hörde Marits röst.

- Var är ni?

Han sade inget och efter en stund fortsatte hon.

- När dom ringde och berättade kunde jag först inte tro det! Nån djävla galning som stormat in och tagit med sig Kristian därifrån. Sen fattade jag ju. Det kunde inte vara nån annan. Vad är det du håller på med, Erik? Kan du förklara det för mig?

- En utflykt, kan man väl kalla det...

- Vet du vad jag kallar det? avbröt hon. Kidnappning. Bortförande. Mänskorov! Fattar du inte att det är straffbart?

Han saktade ner, höll ögonen på vägen.

- Värst vad du tar i. Lugna ner dig, tänk på blodtrycket.

- Var är ni? frågade hon igen.

- Tja, det är inte så lätt att säga. Vi rör ju på oss.

- Kan jag få prata med Kristian. Jag vill prata med honom. Nu!

Han var tyst ett ögonblick.

- Tyvärr, sade han. Det går nog inte. Och han har ju inte så mycket att säga numer.

Han tryckte bort samtalet, släppte ner mobilen på bilgolvet.